

POSUDEK VEDOUCÍHO

bakalářské práce **Martiny Suchomelové**,

studentky III. ročníku oboru *Historie se zaměřením na vzdělávání*,

Analýza a komparace popisů tzv. číhošťského zázraku v dobových veřejných pramenech, HÚ FF UHK, 2016, 50 s. + 25 s. příloh

Kolegyně Martina Suchomelová si pro svou práci zvolila téma, jímž chtěla doplnit některé chybějící poznatky o reflexi fenoménu tzv. Číhošťského zázraku v dobových veřejných pramenech. Jakkoli je toto téma již historicky zpracované po stránce pramenného výzkumu, oceňuji tuto volbu, která nabádá k novým zkoumáním tohoto složitého fenoménu prostřednictvím její reflexe v tisku a dalších masových médiích.

Autorka rozčlenila svou práci do čtyř základních kapitol, které jsou dále vnitřně děleny v podkapitoly. Vlastní analýze a komparaci jednotlivých pramenů věnuje poslední kapitolu. První tři obecné kapitoly však nelze z práce vynechat, neboť popisují tři nezbytné fenomény, které se k tématu váží a autorka dále na tyto poznatky navazuje – kromě samotné geneze případu Toufarova sleduje především vztah katolické církve a KSČ v poúnorovém období a mediální (a cenzurní) prostředí masových medií v zakladatelském období komunistického státu. V těchto částech celkem systematicky shrnuje nejnovější poznatky historické vědy o těchto problematikách a stručně hodnotí jejich vliv na genezi Toufarova případu.

Ve čtvrté kapitole, která zaujímá polovinu práce, a je tedy třeba označit za nosnou, porovnává autorka obsahy především tištěných článků. Kritéria výběru periodik a práci s nimi bakalaureantka pravidelně konzultovala s vedoucím práce, považuji proto tento vzorek za dostatečný. Zajímavé jsou také autorčiny vývody a závěry: Oficiální periodika informovala o případu v Číhošti na dvou bázích, obsahové a kvantitativní. V obsahové stránce podle autorčiných zjištění docházelo k určité formě geneze, podle toho, jak se zpřesňovalo „vyšetřování“. V kvantitativním smyslu je z práce patrné, jakým způsobem počet článků narůstal, a jak jejich emise záhy ustává. Autorka si tohoto fenoménu všímá a podává v závěru tak odpověď na své hypotézy.

Pramennou základnu i literaturu k tématu považuji za dostatečnou, autorka prameny vytěžila pro svou potřebu dostatečně a pramenná heuristika poukazuje na bakalaureantčino zvládnutí historické práce. Pokud bych měl, jak je mou povinností, zhodnotit i negativní či sporné části práce, pak potvrzuji, že většinu jich autorka „vychytala“ při pravidelných konzultacích s vedoucím práce. Oceňuji tak především dodržení předepsané formy textu a citačního úzu. Text BP by na některých pasážích mohl být „svižnější“, forma celé práce by mohla být konzistentnější; autorka se v místech, kde analýza obsahu článků nabývá své kritické fáze, nepouští do složitých vět. Jazyk práce je tak sice v pořádku po formální stránce, u studentky českého jazyka a literatury bych ovšem napříště ocenil poněkud bohatší vyjadřování. Povede to k větší

čitivosti textu. Rovněž simplifikací některých termínů je v práci zbytečně mnoho – autorka např. často používá slovo „církve“ pro označení katolické církve, aniž by alespoň v úvodu některých kapitol uvedla plný název instituce, o níž pojednává. Zohledníme-li ovšem fakt, že se v případě BP jedná o autorčinu písemnou prvotinu, jsou tyto námitky celkem běžné u bakalářských prací. Celkovou úroveň předložené bakalářské práce tak rozhodně nesnižují. Autorka svůj výzkum završila podle zadání.

Celkově doporučuji, aby bakalaureantka **přistoupila** k obhajobě předložené práce. **Hodnotím ji známkou** a doporučuji, aby v dalším studiu od tématu neustupovala a dále jej rozvíjela, především za použití metodologie jazykové vědy.

V Hradci Králové dne 31. 5. 2016

PhDr. Tomáš Hradecký, Ph.D.

odborný asistent HÚ FF UHK

Otázka k obhajobě:

Jak by bakalaureantka téma dále rozvíjela, např. na navazujícím studiu? Lze aplikovat formy jazykové analýzy na obsah textů článků, popř. které formy?